

להתנתח

עם הא

הוא: ישראלי בן 48 ■ היא: פלשתינית התאהבו, התחתנו ורוצים להקים משפחה לא מכירים בנישואים ומאיימים לגרש אחיה של הצעירה כבר איימו שיחסלו אותו הזהות שלו מופיע המשפט "מצא"

אריק וייס

בתעודת הזהות של אלי, תחת הסעיף "מצב משפחתי", מתנוססת כבר למעלה מחצי שנה המילה: "בבירור". אלי, 48, ואשתו יפעת, 28. (השמות שמורים במערכת) לא ממש יודעים מה בדיוק מבררים בקשר לנישואיהם במשרד הפנים, מהסיבה הפשוטה שאף אחד לא ממש טרח לעדכן אותם.

בשבעת החודשים שחלפו מאז שנישאו, שלחו בני הזוג לפחות שני מכתבים בחודש למשרד הפנים – בשאיפה שהם יצליחו לפצח להם את התעלומה – ללא הועיל. שום תשובה לא נשלחה חזרה. תקוות השניים כי עם נישואיהם תגיע לסופה דרך הייסורי ששאותה הם עברו יחד בעשר השנים האחרונות,

היית מקבלת תעודת זהות כחולה". בשבוע שעבר התייאשו בני הזוג מההמתנת העצבים והגישו עתירה לבג"ץ. אולי המשפט, כך לפחות מקווים השניים, יבינו יש כאן חשיבות מהותית. סבלנות אולי עד נשארה להם, אבל כסף זה כבר סיפור אחר העתירה לבג"ץ מוסיפה עוד 2,000 שקל שגובה התהליך הממושך, והוא רק הולך ואומנם לא מדובר בסכום אסטרונומי, אך כפיים אותו לעשרות אלפי השקלים שבני הזוג עד היום, מדובר בסכום לא מבוטל. "הוא אף יודע", יפעת לוחשת כשאלה קם להכין כו"אבל המצב הכלכלי שלנו הולך ומידרדר. זה שאני לא יכולה לצאת לעבוד, בטח שלא עוז

התבררה. התברר, שדווקא בתחנה האחרונה יש מי שמתעקש שהם לא יירדו.

"לפני כחודשיים הגעתי לחדר מיון ובמשך קרוב לשעה וחצי הייתי צריכה להתפתל מול פקידת הקבלה משום שהיא לא ידעה מה היא אמורה להקליד במחשב", מספר אלי. "היא התעקשה שאני אסביר לה מה זאת אומרת 'בבירור', והתקשרה לבוס שלה על מנת שיורה לה מה בדיוק היא מקלידה תחת 'מצב משפחתי'. בסופו של דבר אמרתי לה שאשתי לא מוכנה לתת לי גט ורק אז היא הסכימה לקבל אותי. זה נשמע קצת טיפשי, אבל זה פשוט מצב מטומטם".

אולי היא משת"פית?

מעבר להתמודדות עם תחלואי הביורוקרטיה, בצדו השני של המתרס יושבת בסבלנות יפעת. מאז שהשניים עברו לביתם החדש בירושלים, יפעת כלואה בביתה ללא כל יכולת לצאת. כל דפיקה ברלת מקפיצה אותה במהירות לחזר ההצצה. למרות שעברו למעלה מעשר שנים מאז שעזבה את בית הוריה ברמאללה, היא עדיין מודאגת שמא יגיע היום בו הם יצליחו לאתר אורח. "אם אכן זה יקרה יום אחד, אין לאף אחד ספק מה יקרה", היא אומרת במרמור. "אם בישראל הבי עיה היחידה עם נישואים של ערביי יה ליהודי היא הביורוקרטיה, אצלנו זה הרבה יותר פשוט: האחים שלי ירצו חו אותי ובזה זה ייגמר".

ואת חושבת שהם עדיין מחפשים אחרייך?

"אני לא יכולה להיות בטוחה, אבל בגלל שבמשרד הפנים לא מוכנים לאשר את נישואי, אין לי שום מסמך שמאשר שאני רשאית לשהות בארץ. אמנם בגלל שהתהליך נמצא בבדיקה אני לא נחשבת לשוהה בלתי חוקית, אך לך תסביר את זה לחייל מג"ב שעוצר אותך. לכן אני לא יוצאת מהבית, כי אם חס וחלילה יעצרו אותי בחוץ, מיד יעבירו אותי מחוץ למחסום ואז נגמר הסיפור. אתה צריכה להבין שברשות הפלשתינאית כל ערביישראלי הוא בגדר משת"פ פוטנציאלי, כשמדובר בערבייה שמתחתנת עם יהודי אין בכלל ספק. אם המשפחה שלי לא תרצח אותי, מישהו אחר

אלי: "שנים אני משלם מסים, שירתי בצבא והיית בלבנון, והיום אני צריך להתחנן בפני המדינה שלא תגרש את אשתי?"

השיקול הכלכלי הוא זה שגרם לבני הזוג ליש לפני כשנה להפיל את ילדם הראשון. שאין לי כל זכויות סוציאליות, לא היתה לי בדיחה", היא אומרת. "מדובר בתהליך יקר ופחדנו שאם יהיו לי סיבוכים בהריון, לא נוכל את הטיפולים". את מרבית כספם, כאמור, הש בני הזוג במערכת יחסיהם הסבוכה. המאור סב

אולי היא בוגדת?

השניים הכירו לפני כעשור, כאשר אלי לבצע עבודה בבית שבו עברה יפעת בהתנתח מעבר לקו הירוק. לאחר תקופת חיזור קצרה, נענתה ובין השניים התפתח רומן. יפעת, שבא תקופה היתה אמורה להינשא לגבר שייעדה לה פחתה, נאלצה לברוח מביתה ולהסתתר בבית בידתה. כחודשיים לאחר מכן הצליח אחד מאתאר אותה והודיע לה כי אמם על ערש דווה,

ב

תעורת הזהות של אלי, תחת הסעיף "מצב משפחתי", מתנוססת כבר למעלה מחצי שנה המילה: "בכירור". אלי, 48, ואשתו יפעת, 28. (השמות שמורים במערכת) לא ממש יודעים מה בדיוק מבררים בקשר לנישואיהם במשרד הפנים, מהסיבה הפשוטה שאף אחד לא ממש טרח לעדכן אותם.

בשבועת החודשים שחלפו מאז שנישאו, שלחו בני הזוג לפחות שני מכתבים בחודש למשרד הפנים - בשאיפה שהם יצליחו לפצח להם את התעלומה - ללא הועיל. שום תשובה לא נשלחה חזרה. תקוות השניים כי עם נישואיהם תגיע לסופה דרך הייסורי ששאותה הם עברו יחד בעשר השנים האחרונות,

התבררה. התברר, שדווקא בתחנה האחרונה יש מי שמתעקש שהם לא יירדו.

"לפני כחודשיים הגעתי לחדר מיון וכמשך קרוב לשעה וחצי הייתי צריך להתפתל מול פקידת הקבי" לה משום שהיא לא ידעה מה היא אמורה להקליד במחשב", מספר אלי. "היא התעקשה שאני אסביר לה מה זאת אומרת 'בכירור', והתקשרה לבוס שלה על מנת שיורה לה מה בדיוק היא מקלידה תחת 'מצב משפחתי'. בסופו של דבר אמרתי לה שאשתי לא מוכנה לתת לי גט ורק אז היא הסכימה לקבל אותי. זה נשמע קצת טיפשי, אבל זה פשוט מצב מטומטם".

אולי היא משת"פית?

מעבר להתמודדות עם תחלואי הביורוקרטיה, בצדו השני של המתרס יושבת בסבלנות יפעת. מאז שהשניים עברו לביתם החדש בירושלים, יפעת כלואה בביתה ללא כל יכולת לצאת. כל דפיקה בדלת מקפיצה אותה במהירות לחור ההצצה. למרות שעברו למעלה מעשר שנים מאז שעזבה את בית הוריה ברמאללה, היא עדיין מודאגת שמא יגיע היום בו הם יצליחו לאתר אר"ת. "אם אכן זה יקרה יום אחד, אין לאף אחד ספק מה יקרה", היא אומרת במרמור. "אם בישראל הב"עיה היחידה עם נישואים של ערביי יה ליהודי היא הביורוקרטיה, אצלנו זה הרבה יותר פשוט: האחים שלי ירצו חו אותי ובזה זה ייגמר".

ואת חושבת שהם עדיין מחפשים אחרייך?

"אני לא יכולה להיות בטוחה, אבל בגלל שבמשרד הפנים לא מוכנים לאשר את נישואי, אין לי שום מסמך שמאשר שאני רשאית לשהות בארץ. אמנם בגלל שהתהליך נמצא בכדיקה אני לא נחשבת לשוהה בלתי חוקית, אך לך תסביר את זה לחייל מג"ב שעוצר אותך. לכן אני לא יוצאת מהבית, כי אם חס וחלילה יעצרו אותי בחוץ, מיד יעבירו אותי מחוץ למחסום ואז נגמר הסיפור. אתה צריך להבין שברשות הפלשתינאית כל ערביי-ישראלי הוא בגדר משת"פ פוטנציאלי, כשמדובר בערבייה שמתחתנת עם יהודי אין בכלל ספק. אם המשפחה שלי לא תרצח אותי, מישהו אחר יעשה את זה". "חבל באמת שלא הפכת למשת"פית", מוסיף בעלה בחיוך עייף. "אז לפחות

היית מקבלת תעורת זהות כחולה".

בשבוע שעבר התייאשו בני הזוג מההמתנה מוט העצבים והגישו עתירה לבג"ץ. אולי בני המשפט, כך לפחות מקווים השניים, יבינו כי לז יש כאן חשיבות מהותית. סבלנות אולי עדיין קצ נשארה להם, אבל כסף זה כבר סיפור אחר לגמרי העתירה לבג"ץ מוסיפה עוד 2,000 שקל לחשבון הגובה התהליך הממושך, והוא רק הולך ותופ אומנם לא מדובר בסכום אסטרונומי, אך כשמוס פים אותו לעשרות אלפי השקלים שבני הזוג שילו עד היום, מדובר בסכום לא מבוטל. "הוא אף פעם ל יודה", יפעת לוחשת כשאלה קם להכין כוס קפ "אבל המצב הכלכלי שלנו הולך ומידרדר. והעובד שאני לא יכולה לצאת לעבוד, בטח שלא עוזרת".

אלי: "שנים אני משלם מסים, שירתי בצבא והייתי בלבנון, והיום אני צריך להתחנן בפני המדינה שלא תגרש את אשתי?"

השיקול הכלכלי הוא זה שגרם לבני הזוג לה לייט לפני כשנה להפיל את ילדם הראשון. "כיו שאין לי כל זכויות סוציאליות, לא היתה לי ממ ברירה", היא אומרת. "מדובר בתהליך יקר מאוד ופחדנו שאם יהיו לי סיבוכים בהריון, לא נוכל לממ את הטיפולים". את מרבית כספם, כאמור, השקיע בני הזוג במערכת יחסיהם הסבוכה. המאור סבוכה

אולי היא בוגדת?

השניים הכירו לפני כעשור, כאשר אלי הגי לבצע עבודה בבית שבו עבדה יפעת בהתנחלו מעבר לקו הירוק. לאחר תקופת חיזור קצרה, יפע נענתה ובין השניים התפתח רומן. יפעת, שבאות תקופה היתה אמורה להינשא לגבר שייעדה לה ממ פחתה, נאלצה לברוח מביתה ולהסתתר בבית ממ בידתה. כחודשיים לאחר מכן הצליח אחד מאחי לאתר אותה והודיע לה כי אמם על ערש דווי, ומ היא מבקשת כי בתה תגיע לסעוד אותה בימיה האו רונים. "כשהגעתי הביתה, התברר לי שאמי בריאה

ההתחננו עם האויב

הוא: ישראלי בן 48 ■ היא: פלשתינית בת 28 ■ הם: הכירו, התאהבו, התחננו ורוצים להקים משפחה ■ הבעיה: במשרד הפנים לא מכירים בנישואים ומאיימים לגרש אותה ■ אם זה יקרה: אחיה של הצעירה כבר איימו שיחסלו אותה ■ בינתיים: בתעודת הזהות שלו מופיע המשפט "מצב משפחתי: לא ברור"

משחזרת יפעת. "ברגע שנכנסתי האחים שלי קפצו עליי, הרביצו לי וניעלו אותי בחדר. במשך שבועיים הייתי סגורה בחדר ובקושי אכלתי או שתיתי, הם פשוט הרעיבו אותי. כשהתקשרתי למשטרת הרשות הפלשתינית הם אמרו לי שהם לא יכולים לעזור לי כי מדובר בסכסוך ביתי".

באחד הערבים יצאו בני הבית לאירוע משפחתי, והשאירו את גיסתה של יפעת לשמור עליה. זו היתה ההזדמנות שלה היא חיכתה. היא ביקשה מגיסתה שתשחרר אותה לרגע לשירותים, והצליחה לברוח דרך החלון. "מאז לא ראיתי את משפחתי", היא מספרת. "הסתתרתי בדירות שונות והתפללתי שלא ימצאו אותי".

החחונה עם אלי היתה כרטיס היציאה שלה מהמציב הבלתי אפשרי, הבעיה היחידה היתה שהשניים לא יכלו להינשא בארץ. בתור שוהה בלתי חוקית יפעת לא יכלה להתגיייר וגם לא להינשא אזרחית. למעשה, גם נישואים אזרחיים בחו"ל לא היו אופציה, היות שליפעת לא היתה אפשרות לחדש את הרכונה במשרדי הרשות הפלשתינית.

קרוב לשמונה שנים השניים חיו במסתור, עד שאחד מארגוני הסיוע שאליהם פנו חזר אליהם עם האפשרות להינשא בפרגוואי, שם מסתפקים בנוכחות של רק אחד מבני הזוג. "הדבר הראשון שעשיתי היה לברוק מול משרד הפנים שהנישואים האלה אכן קבילים בארץ", משחזר אלי. "דיברתי איתם מספר פעמים רק על מנת לוודא שאין סיכוי שאנחנו עובדים את התהליך הזה. סתם. אחרי שחזרו ואמרו לי שאין כל בעיה, שילמתי עשרת אלפים דולר ויצאתי לדרך. כשחזרתי, הבנתי שזו היתה רק ההתחלה. הגעתי למשרד הפנים והתחילו לבקש ממני אינספור מסמכים שאת כולם סיפקתי. אחרי כל התהליך הזה אני מוצא את עצמי יושב במשרד הפנים ונאלץ להסביר לפקידות שם מדוע אני מתחנן עם האויב. במילים האלה ממש הגדירו את אשתי, כאילו אני חייב לפקידים שם דין וחשבון. שנים אני משלם מסים, שירתי בצבא והייתי בלבנון, והיום אני צריך להתחנן בפני המדינה שלא תגרש את אשתי?"

ואולי היא באמת מאוהבת?

"מדהים שמשרד הפנים בוחר שלא להתייחס אליהם באנושיות המינימלית", אומרת עורכת

היית מקבלת תעודת זהות כחולה". בשבוע שעבר התייאשו בני הזוג מהמתנה מורטת העצבים והגישו עתירה לבג"ץ. אולי בבית המשפט, כך לפחות מקווים השניים, יבינו כי לזמן יש כאן חשיבות מהותית. סבלנות אולי עדיין קצת נשארה להם, אבל כסף זה כבר סיפור אחר לגמרי. העתירה לבג"ץ מוסיפה עוד 2,000 שקל לחשבון שגובה התהליך הממושך, והוא רק הולך ותופח. אומנם לא מדובר בסכום אסטרונומי, אך כשמוסיפים אותו לעשרות אלפי השקלים שבני הזוג שילמו עד היום, מדובר בסכום לא מבוטל. "הוא אף פעם לא יודה", יפעת לוחשת כשאלי קם להכין כוס קפה, "אבל המצב הכלכלי שלנו הולך ומידרדר. והעובדה שאני לא יכולה לצאת לעבוד, בטח שלא עוזרת".

אלי: "שנים אני משלם מסים, שירתי בצבא והייתי בלבנון, והיום אני צריך להתחנן בפני המדינה שלא תגרש את אשתי?"

השיקול הכלכלי הוא זה שגרם לבני הזוג להחליט לפני כשנה להפיל את ילדם הראשון. "כיוון שאין לי כל זכויות סוציאליות, לא היתה לי ממש ברירה", היא אומרת. "מדובר בתהליך יקר מאוד, ופחדנו שאם יהיו לי סיבוכים בהריון, לא נוכל לממן את הטיפולים". את מרבית כספם, כאמור, השקיעו בני הזוג במערכת יחסיהם הסובוכה. המאור סבוכה.

אולי היא בוגדת?

השניים הכירו לפני כעשור, כאשר אלי הגיע לבצע עבודה בבית שבו עבדה יפעת בהתנחלות מעבר לקו הירוק. לאחר תקופת חיזור קצרה, יפעת נענתה ובין השניים התפתח רומן. יפעת, שבאותה תקופה היתה אמורה להינשא לגבר שיעדה לה משפחה, נאלצה לברוח מביתה ולהסתתר בבית מעבירתה. כחודשיים לאחר מכן הצליח אחד מאחיה לאתר אותה והודיע לה כי אמם על ערש דרוי, וכי

התבררה. התברר, שדווקא בתחנה האחרונה יש מי שמתעקש שהם לא יירדו.

"לפני כחודשיים הגעתי לחדר מיון ובמשך קרוב לשעה וחצי הייתי צריך להתפלל מול פקידת הקבלה משום שהיא לא ירעה מה היא אמורה להקליד במחשב", מספר אלי. "היא התעקשה שאני אסביר לה מה זאת אומרת 'בכירור', והתקשרה לבוס שלה על מנת שיוורה לה מה בדיוק היא מקלידה תחת 'מצב משפחתי'. בסופו של דבר אמרתי לה שאשתי לא מוכנה לתת לי גט ורק אז היא הסכימה לקבל אותי. זה נשמע קצת טיפשי, אבל זה פשוט מצב מטומטם".

אולי היא משת"פית?

מעבר להתמודדות עם תחלואי הביורוקרטיה, בצדו השני של המתרס יושבת בסבלנות יפעת. מאז שהשניים עברו לביתם החדש בירושלים, יפעת כלואה בביתה ללא כל יכולת לצאת. כל הפיקה בדלת מקפיצה אותה במהירות לחור ההצצה. למרות שעברו למעלה מעשר שנים מאז שעזבה את בית הוריה ברמאללה, היא עדיין מודאגת שמא יגיע היום בו הם יצליחו לאתר אותה. "אם אכן זה יקרה יום אחד, אין לאף אחד ספק מה יקרה", היא אומרת במרמור. "אם בישראל הב"עיה היחידה עם נישואים של ערביי יה ליהודי היא הביורוקרטיה, אצלנו זה הרבה יותר פשוט: האחים שלי ירצו חו אותי ובוזה זה יגמר".

ואת חושבת שהם עדיין מחפשים אחרייך?

"אני לא יכולה להיות בטוחה, אבל בגלל שבמשרד הפנים לא מוכנים לאשר את נישואי איי, אין לי שום מסמך שמאשר שאני רשאית לשהות בארץ. אמנם בגלל שהתהליך נמצא בדיקה אני לא נחשבת לשוהה בלתי חוקית, אך לך תסביר את זה לחייל מג"ב שעוצר אותך. לכן אני לא יוצאת מהבית, כי אם חס וחלילה יעצרו אותי בחוץ, מיד יעבירו אותי מחוץ למחסום ואז נגמר הסיפור. אתה צריך להבין שברשות פלשתינאית כל ערביישראלי הוא בגדר משת"פ פוטנציאלי, כשמדובר בערבייה שמתחננת עם יהודי אין בכלל ספק. אם המשפחה שלי לא תרצה אותי, מישוהו אחר

מצב מחציתו של יורד משרד טרחו שלחו זפנים ומה - נקוות זייסר יונות,

הוא: ישראלי בן 48 ■ היא: פלשתינית בת 28 ■ הם: הכיור, התאהבו, התחתנו ורוצים להקים משפחה ■ הבעיה: במשרד הפנים לא מכירים בנישואים ומאיימים לגרש אותה ■ אם זה יקרה: אחיה של הצעירה כבר איימו שיחסלו אותה ■ בינתיים: בתעודת הזהות שלו מופיע המשפט "מצב משפחתי: לא ברור"

משחזרת יפעת. "ברגע שנכנסתי האחים שלי קפצו עליי, הרכיזו לי ונעלו אותי בחדר. במשך שבועיים הייתי סגורה בחדר ובקושי אכלתי או שתיתי, הם פשוט הרעיבו אותי. כשהתקשרתי למשטרת הרשות הפלשתינית הם אמרו לי שהם לא יכולים לעזור לי כי מדובר בסכסוך ביתי".

באחד הערבים יצאו בני הבית לאירוע משפחתי, והשאירו את גיטתה של יפעת לשמור עליה. זו היתה ההזדמנות שלה היא חיכתה. היא ביקשה מגיטתה שתשחרר אותה לרגע לשירותים, והצליחה לברוח דרך החלון. "מאז לא ראיתי את משפחתי", היא מספרת. "הסתתרת בדירות שונות והתפללתי שלא ימצאו אותי".

החתונה עם אלי היתה כרטיס היציאה שלה מהמצב הבלתי אפשרי, הבעיה היחידה היתה שהשניים לא יכלו להינשא בארץ. בתור שוהה בלתי חוקית יפעת לא יכלה להתגייר וגם לא להינשא אזרחית. למעשה, גם נישואים אזרחיים בחו"ל לא היו אופציה, היות שליפעת לא היתה אפשרות להגרש את דרכונה במשרדי הרשות הפלשתינית.

קרוב לשמונה שנים השניים חיו במסתור, עד שאחד מארגוני הסיוע שאליהם פנו חזר אליהם עם האפשרות להינשא בפרגוואי, שם מסתפקים בנוכחות של רק אחד מבני הווג. "הדבר הראשון שעשיתי היה לברוק מול משרד הפנים שהנישואים האלה אכן קבילים בארץ", משחזר אלי. "דיברתי איתם מספר פעמים רק על מנת לוודא שאין סיכוי שאנחנו עובדים את התהליך הזה סתם. אחרי שחזרו ואמרו לי שאין כל בעיה, שילמתי עשרת אלפים דולר ויצאתי לדרך. כשחזרתי, הבנתי שזו היתה רק ההתחלה. הגעתי למשרד הפנים והתחילו לבקש ממני אינספור מסמכים שאת כולם סיפקתי. אחרי כל התהליך הזה אני מוצא את עצמי יושב במשרד הפנים ונאלץ להסביר לפקידות שם מדוע אני מתחתן עם האויב". במילים האלה ממש הגדירו את אשתי, כאילו אני חייב לפקידים שם דין וחשבון. שנים אני משלם מסים, שירתי בצבא והייתי בלבנון, והיום אני צריך להתחנן בפני המדינה שלא תגרש את אשתי?"

ואולי היא באמת מאוהבת?

"מדהים שמשרד הפנים בוחר שלא להתייחס אליהם באנושיות המינימלית", אומרת עורכת הדין עדי לוסטיגמן, שהגישה את העתירה לבג"ץ. "תמיד נראה כי במקרים כאלה משרד הפנים מושך

היית מקבלת תעודת זהות כחולה". בשבוע שעבר התייאשו בני הווג מהמתנה מוטט העצבים והגישו עתירה לבג"ץ. אולי בכית המשפט, כך לפחות מקווים השניים, יבינו כי לזמן יש כאן חשיבות מהותית. סבלנות אולי עדיין קצת נשארה להם, אבל כסף זה כבר סיפור אחר לגמרי. העתירה לבג"ץ מוסיפה עוד 2,000 שקל לחשבון שגובה התהליך הממושך, והוא רק הולך ותופת. אומנם לא מדובר בסכום אסטרונומי, אך כשמוסיפים אותו לעשרות אלפי השקלים שבני הווג שילמו עד היום, מדובר בסכום לא מבוטל. "הוא אף פעם לא יודה", יפעת לוחשת כשאלי קם להכין כוס קפה, "אבל המצב הכלכלי שלנו הולך ומידרדר. והעובדה שאני לא יכולה לצאת לעבוד, בטח שלא עוזרת".

אלי: "שנים אני משלם מסים, שירתי בצבא והייתי בלבנון, והיום אני צריך להתחנן בפני המדינה שלא תגרש את אשתי?"

השיקול הכלכלי הוא זה שגרם לבני הווג להחליט לפני כשנה להפיל את ילדם הראשון. "כיוון שאין לי כל זכויות סוציאליות, לא היתה לי ממש ברירה", היא אומרת. "מדובר בתהליך יקר מאוד, ופחדנו שאם יהיו לי סיבוכים בהריון, לא נוכל לממן את הטיפולים". את מרבית כספם, כאמור, השקיעו בני הווג במערכת יחסיהם הסבוכה. המאור סבוכה.

אולי היא בוגדת?

השניים הכירו לפני כעשור, כאשר אלי הגיע לבצע עבודה בבית שבו עברה יפעת בהתנחלות מעבר לקו הירוק. לאחר תקופת חיזור קצרה, יפעת נענתה ובין השניים התפתח רומן. יפעת, שבאותה תקופה היתה אמורה להינשא לגבר שייעדה לה משפחה, נאלצה לברוח מביתה ולהסתתר בבית מעבדתה. כחודשיים לאחר מכן הצליח אחד מאחיה לאתר אותה והודיע לה כי אמם על ערש דוויה, וכי היא מבקשת כי בתה תגיע לסעוד אותה בימייה האחרונים. "כשהגעתי הביתה, התברר לי שאמי בריאה",

התבררה. התברר, שדווקא בתחנה האחרונה יש מי שמתעקש שהם לא יירדו.

"לפני כחודשיים הגעתי לחדר מיון ובמשך קרוב לשעה וחצי הייתי צריך להתפתל מול פקידת הקבלה משום שהיא לא ידעה מה היא אמורה להקליד במחשב", מספר אלי. "היא התעקשה שאני אסביר לה מה זאת אומרת 'בכירור', והתקשרה לבוס שלה על מנת שיורה לה מה בדיוק היא מקלידה תחת 'מצב משפחתי'. בסופו של דבר אמרתי לה שאשתי לא מוכנה לתת לי גט ורק אז היא הסכימה לקבל אותי. זה נשמע קצת טיפשי, אבל זה פשוט מצב מטומטם".

אולי היא משת"בית?

מעבר להתמודדות עם תחלואי הביורוקרטיה, בצדו השני של המתרס יושבת בסבלנות יפעת. מאז שהשניים עברו לביתם החדש בירושלים, יפעת כלואה בביתה ללא כל יכולת לצאת. כל דפיקה ברלת מקפיצה אותה במהירות לחדר ההצצה. למרות שעברו למעלה מעשר שנים מאז שעזבה את בית הוריה ברמאללה, היא עדיין מודאגת שמא יגיע היום בו הם יצליחו לאתר אותה. "אם אכן זה יקרה יום אחד, אין לאף אחד ספק מה יקרה", היא אומרת במרמור. "אם בישראל הכי עיה היחידה עם נישואים של ערביי יה ליהודי היא הביורוקרטיה, אצלנו זה הרבה יותר פשוט: האחים שלי ירצו חו אותי ובוזה זה ייגמר".

ואת חושבת שהם עדיין מחפשים אחרייך?
"אני לא יכולה להיות בטוחה, אבל בגלל שבמשרד הפנים לא מוכנים לאשר את נישואי, אין לי שום מסמך שמאשר שאני רשאית לשהות בארץ. אמנם בגלל שהתהליך נמצא כבידקה אני לא נחשבת לשוהה בלתי חוקית, אך לך תסביר את זה לחייל מג"ב שעוצר אותך. לכן אני לא יוצאת מהבית, כי אם חס וחלילה יעצרו אותי בחוץ, מיד יעבירו אותי מחוץ למחסום ואז נגמר הסיפור. אתה צריך להבין שכרשות הפלשתינאית כל ערביישראלי הוא בגדר משת"פ פוטנציאלי, כשמדובר בערבייה שמתחתנת עם יהודי אין בכלל ספק. אם המשפחה שלי לא תרצח אותי, מישהו אחר יעשה את זה". "חבל באמת שלא הפכת למשת"פית", מוסיף בעלה בחיך עייף. "אז לפחות

את הזמן מתוך תקווה כלשהי שבני הזוג יתייחסו ויזנחו את הרעיון. אבל כאן מדובר במקרה של סכנה ממשית לחייה של האישה, אך הוץ מפעם אחת שבה הודיע משרד הפנים לבני הזוג כי העניין ין בבדיקת גורמי ביטחון, כל התכתובת שנשלחה אליהם בנושא זכתה להתעלמות גורפת. זה מצב פשוט אבסורד, משום שהחוק קובע שרק אם מדובר במקרה חריג, פקידי משרד הפנים לא רשאים לסרב לרשום בני זוג כנשואים.

על פניו, נראה כי אכן אין כל מניעה חוקית לרשום את נישואי השניים. ההקלות בחוק למניעת איחוד משפחות שהתקבלו בשנה שעברה קובעות, כי נשים מעל גיל 25 רשאיות לקבל אישור שהיה יה בישראל. יפעת, אם כן, עומדת בקריטריונים. מה גם שלאחר שהוגשו כל המסמכים הדרושים שמוכיחים כי אלי הוא אכן תושב אזור ירושלים וכי השניים אכן נשואים, כל מה שעומד בין בני הזוג לבין אישור השהייה הנכסף היא אך ורק הבירוקרטיה. "מה שמצחיק בכל הסיפור הזה הוא

יפעת: "אפילו לשכנים שלי אין מושג שאני ערבייה. אנחנו שומרים את השבת ואפילו מצאתי רב שהסכים לעזור לי עם תהליך הגיור דרך הטלפון, למרות שאסור לו"

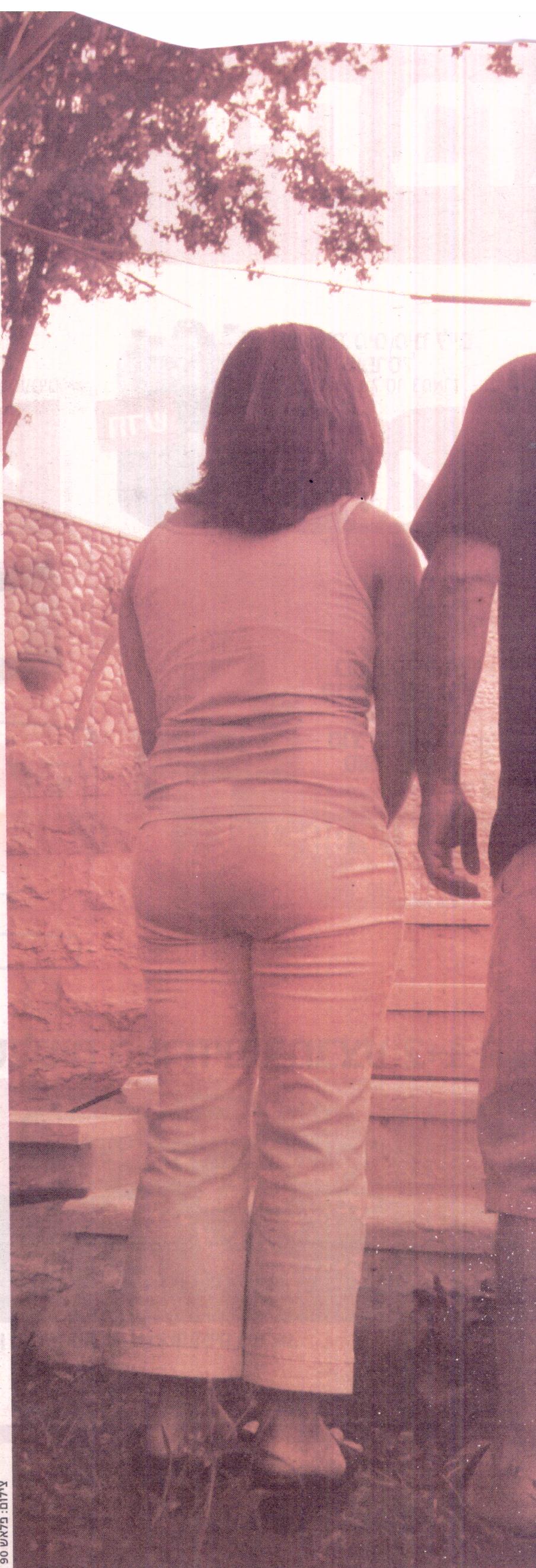
ששמעתי על ערבים תושבי ירושלים שנישאו לערביות תושבות השטחים וקיבלו אישור יותר מהר מאיתנו", אומרת יפעת. "ואחרי עשר שנים בארץ, בהן אני חיה בין יהודים, אני כבר ממש לא מרגישה ערבייה. אפילו לשכנים שלי אין מושג שאני ערבייה. אנחנו שומרים את השבת ואפילו מצאתי רב שהסכים לעזור לי עם תהליך הגיור דרך הטלפון, למרות שאסור לו. כל מה שחסר לנו עכשיו זו רק החותמת."

"תסתכל על הבית הזה", מוסיף אלי. "לא מגיע לנו שירוץ לנו ילד קטן בין הרגליים? אחרי כל מה שנתתי למדינה, אני היום צריך לחכות לאישור בשביל להביא ילד? זה פשוט מגוחך. הרי אם הם היו רוצים לעזור לנו, הם היו יכולים לבדוק ברגע שאין לאשתי כל עבר ביטחוני. כשאני לוקח פועלים שלי לעבודה ועוצרים אותנו לבדיקה, השוטרים בודקים אותם במסוף תוך דקה ובוזה נגמר הסיפור. הבעיה היא שמבחינת המדינה אנחנו לא בני אדם שחיים בחשש מתמיד, אנחנו מספרים על המסך של המחשב."

מה הבעיה?

בהמשך לפניית "המגזין" טוענים כעת במשרד הפנים: "ניתן לה אישור שהייה"

סבין חדר, דוברת מינהל האוכלוסין במשרד הפנים, מסרה בתגובה כי "לאחר בדיקה מקיפה שנערכה בעקבות פניית 'המגזין', התברר כי אכן מדובר במקרה פשוט וכי אין כל מניעה להזמין את השניים לוועדה שתאשר את אישור השהייה. אולם יחד עם זאת, יש לציין כי משרד הפנים המתין לתשובת הגורמים הביטחוניים שבחנו את המקרה. מעבר לכך, בנוגע לטענות על היחס המחפיר ממשרד הפנים וההערות שלכאורה הופנו אל בני הזוג, מדובר בטענות חסרות כל שחר."

כי נשים מעל גיל 25 רשאיות לקבל אישור שהייה בישראל. יפעת, אם כן, עומדת בקריטריונים. מה גם שלאחר שהוגשו כל המסמכים הדרושים שמוכיחים כי אלי הוא אכן תושב אזור ירושלים וכי השניים אכן נשואים, כל מה שעומד בין בני הזוג לבין אישור השהייה הנכסף היא אך ורק הביורוקרטיה. "מה שמצחיק בכל הסיפור הזה הוא

יפעת: "אפילו לשכנים שלי אין מושג שאני ערבייה. אנחנו שומרים את השבת ואפילו מצאתי רב שהסכים לעזור לי עם תהליך הגיור דרך הטלפון, למרות שאסור לו"

ששמעתי על ערבים תושבי ירושלים שנישאו לערביות תושבות השטחים וקיבלו אישור יותר מהר מאיתנו", אומרת יפעת. "ואחרי עשר שנים בארץ, בהן אני חיה בין יהודים, אני כבר ממש לא מרגישה ערבייה. אפילו לשכנים שלי אין מושג שאני ערבייה. אנחנו שומרים את השבת ואפילו מצאתי רב שהסכים לעזור לי עם תהליך הגיור דרך הטלפון, למרות שאסור לו. כל מה שחסר לנו עכשיו זו רק החתמת".

"תסתכל על הבית הזה", מוסיף אלי. "לא מגיע לנו שירוץ לנו ילד קטן בין הרגליים? אחרי כל מה שנתתי למדינה, אני היום צריך לחכות לאישור בשביל להביא ילד? זה פשוט מגוחך. הרי אם הם היו רוצים לעזור לנו, הם היו יכולים לבדוק ברגע שאין לאשתי כל עבר ביטחוני. כשאני לוקח פועלים שלי לעבודה ועוצרים אותנו לבדיקה, השוטרים בודקים אותם במסוף תוך דקה ובזה נגמר הסיפור. הבעיה היא שמבחינת המדינה אנחנו לא בני אדם שחיים בחשש מתמיד, אנחנו מספרים על המסך של המחשב".

מה הבעיה?

בהמשך לפניית "המגזין" טוענים כעת במשרד הפנים: "ניתן לה אישור שהייה"

סבין חדר, דוברת מינהל האוכלוסין במשרד הפנים, מסרה בתגובה כי "לאחר בדיקה מקיפה שנערכה בעקבות פניית 'המגזין', התברר כי אכן מדובר במקרה פשוט וכי אין כל מניעה להזמין את השניים לוועדה שתאשר את אישור השהייה. אולם יחד עם זאת, יש לציין כי משרד הפנים המתין לתשובת הגורמים הביטחוניים שבחנו את המקרה. מעבר לכך, בנוגע לטענות על היחס המחפיר ממשרד הפנים וההעדרות שלכאורה הופנו אל בני הזוג, מדובר בטענות חסרות כל שחר".

צילום: פלאש 90

